

γὰρ γὰρ τοῦ δηλοῦντος τὸν ἦχον τοῦ γαργαρισμοῦ. Ὁ τύπος γαργάλα κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Ὁ ἀνακογχυλισμὸς οἰουδὴποτε ὑγροῦ εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς θεραπείαν νοσήματός τινος αὐτοῦ κοιν.: Κάνω γαργάρα ἢ γαργάρες μὲ ἀλατόνερο - μὲ λεμόνι - μὲ χαμομήλι κττ. Συνών. γαργαρητό. β) Ὁ ἦχος τῆς γαργάρας ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 92: Ποίημα.

Ἀνοιγοκλοῦς ὁ λάρυγγας, μαῦρο πετὴ τὸ γαῖμα καὶ μέσ' ἔς τὸν κόκκινόν του ἀφρό, μέσ' ἔς τὴ βρα-
[χνή γαργάρα
μισοκομμέν' ἀκούονται τοῦ τραγουδιοῦ τὰ λόγια.

γ) Κραυγή, θόρυβος Θράκ.: Φωνές καὶ γαργάρες εἶχατε χτές. Σήμερα τὸ πῆγε ὅλο φωνές καὶ γαργάρες. 2) Τὸ πρὸς γαργαρισμὸν χρησιμοποιούμενον ὑγρὸν πολλαχ.

3) Χειροκίνητος φυσητὴρ σιδηρουργείου Θράκ.: Γυρίζω τὴ γαργάρα καὶ φυσῶ γιὰ νὰ ξεστάνω τὸ σίδερο. 4) Τὸ πτηνὸν ἀκανθυλλίς (διὰ τοὺς λαρυγγισμοὺς τοῦ κεληδηήματος) Κεφαλλ. 5) Παιδιά καθ' ἣν διὰ τῆς τεχνητῆς ταχείας περιστροφῆς ἀντικειμένου τινὸς παράγεται ἦχος Ἡπ. Μακεδ. κ. ἀ. Συνών. σβούρα. 6) Πρᾶγμα λίαν καθαρὸν (ὡς ὁ καθαριζόμενος διὰ τῆς γαργάρας λαιμὸς) Θεσσ. Μακεδ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ. ἀ.: Ἐπλυνά τὸ ποτήρι καὶ τὸ κάμα γαργάρα Βούρβουρ. 7) Πρᾶγμα συντελοῦν εἰς τὸν καθαρισμὸν Πελοπν. (Βούρβουρ.): Εἴχαμε ἀέρα γαργάρα γιὰ τὸ λίχνισμα.

γαργαρένιος ἐπίθ. Θεσσ. (Ἄλμυρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἐνός.

Ὁ πολὺν καθαρὸς καὶ διαυγής: Γαργαρένιο νερό. Γαργαρένια βρύσι.

γαργαρεῶνας ὁ, ἀμάρτ. γαργαλεῶνας Νάξ. (Κορων.—Λεξ. Δημητρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γαργαρεών. Εἰς τὸν τύπον γαργαλεῶνας τὸ λ παρὰ τὸ ρ κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Ὁ σταφυλίτης τῆς ὑπερφίας ἐν τῷ στόματι Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀδὴν καὶ μάλιστα ὁ βουβωνικὸς Νάξ. (Κορων.): Πρήστηκε ὁ γαργαλεῶνας μου. 3) Πᾶν ἀδενώδες συγκρότημα τῶν κλειδώσεων τοῦ σώματος Νάξ. (Κορων.)

γαργαρήθρα ἢ, Μακεδ. κ. ἀ. γαργαλήθρα Ἀθῆν. Κύθηρ.—Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρῶ, δι' ὃ ἰδ. γαργαρίζω. Τὸ γαργαλήθρα κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Τὸ ἐξόγκωμα τοῦ λάρυγγος, τὸ μῆλον τοῦ Ἀδάμ Μακεδ. κ. ἀ. 2) Ἀδὴν τοῦ λαιμοῦ καὶ κυρίως ἡ ἀμυγδαλὴ Κύθηρ.—Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαργαλίδι 1 β. III) Φυσαλὶς ὕδατος Ἀθῆν.

γαργαρητό τό, Λεξ. Βλαστ. 389.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρῶ, δι' ὃ ἰδ. γαργαρίζω. Γαργάρα 1, ὃ ἰδ.

γαργάρι τό, Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Μεσσ.) Χίος κ. ἀ. --Λεξ. Βλαστ. 438.

Κατὰ Κορ. Ἀτ. 4, 68 ἐκ τοῦ Ἰταλ. *gorgoglio*, ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *circulio* ἢ *gurgulio* συγγενοῦς τοῦ Ἑλλήν. γαργαρεών. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Εἶδος κανθάρου ἀγν. τόπ. 2) Μικρὸς λευκὸς σκώληξ ζῶν ἰδίως ἐντὸς τοῦ ξηροῦ στελέχους τοῦ ἀσφοδέλου Πελοπν. (Ἀνδρουσ.) 3) Σκώληξ κοπρίτης Πελοπν. (Μεσσ.) 4) Τρώξ, σιτόψαιρα Κορ. ἐνθ' ἀν. Συνών.

γαργαρίτσα. 5) Τὸ ἐντομον σῆς, σκόρος Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἀν.

γαργάρι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. γαργάρ' Εὔβ. (Ἀκρ. Σιτρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος. Περί τοῦ σχηματισμοῦ οὐδετέρων ἐπιθέτων εἰς -ι ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κἑξ.

1) Καθαρόν, διαυγὲς ἐνθ' ἀν.: Νερό γαργάρ'. 2) Οὐς. πρᾶγμα καθαρὸν ἐνθ' ἀν.: Ξαστέρουσι οὐ οὐρανός, ἔγινι γαργάρ'.

γαργαρίζω (I) πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) γαργαρίζου Σαμοθρ. γαργαλίζω Νίσυρ. γαργαρῶ πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. γαργαρίζω. Ὁ τύπος γαργαλίζω ἐπλάσθη κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Κάμνω γαργαρισμὸν, ἀνακογχυλιάζω οἰονδὴποτε ὑγρὸν εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς καθαρισμὸν αὐτοῦ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Βάλεν ἔς σὸ στόμα σ' νερόν καὶ γαργάρτσον (βάλε εἰς τὸ στόμα σου νερό καὶ γαργάρισε) Χαλδ. β) Ἀναταράσσω ὑγρὸν εἰς τὸ στόμα Ρόδ. γ) Ὁμιλῶ διὰ ἡχου ὁμοίου πρὸς γαργαρισμὸν ΔΣολωμ 22: Ποίημα.

Καὶ τὸ ρεῦμα γαργαρίζει | τὲς βλασφήμους τοῦ θυμοῦ.

2) Ἀναβράζω ἐλαφρῶς (ἢ σημ. ἐκ τοῦ ἡχου τοῦ παραγομένου κατὰ τὴν βράσιν) Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἀρχίνησε καὶ γαργαρίζει ἡ τέττερη. 3) Φυσῶ ἐλαφρῶς, ἐπὶ τῆς πνοῆς ἀνέμου Πελοπν. (Βούρβουρ.): Γαργαρίζει λιγάκι ἕνας χαμαεράκος. 4) Παράγω κρότον πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.): Ἐγαργάρησεν ποντικὸς ἔς τὰ κορφάδια Σύμ. || Ἄσμ.

Ὁ Γιάννης ἐπελίνιξεν καὶ ἔς σὸ νερόν ἐπῆεν, γαργάριξεν ἢ μαστραπὰ κ' ἐγένεφισεν ὁ δράκων

(ὁ Γ. σηκώθηκε λίαν πρῶι καὶ πῆγε ἔς τὸ νερό, ἐκρότησεν ἢ μαστραπά, χάλκινον σκεῦος, καὶ ξύπνησεν ὁ δράκων). β) Παράγω κρότον ὀλισθαίνων ἐπὶ κατωφερείας ἐπὶ σανίδος καθήμενος (τοῦτο γίνεται συνήθως εἰς τὰς παιδιὰς παγοδρομιῶν ἢ χιονοδρομιῶν) Πόντ. (Κερασ.)

5) Θρηνῶ γοερῶς, ὀλοφύρομαι Σαμοθρ.: Ἀπόψι τὰ μισάνυχτα γαργαρίζαν, τ' ἀκούσ'τι; (ἐπὶ τῶν κραυγῶν τῶν οἰκείων ἀποθανόντος, οἱ ὅποιοι ἐξερχόμενοι εἰς τὴν θύραν ἀναγγέλλουν οὕτω εἰς τοὺς συγχωριανοὺς τὸν θάνατον). β) Μετβ. προξενῶ θλίψιν Χίος: Ἄσμ.

Ἔτο' εἰν' ὁ κόσμος, ὁ νιουνγᾶς, ὁ κόσμος ποῦ ψεντίζει, κόσμος ὁ ἀκατέργαστος ποῦ μόνον γαργαρίζει.

6) Γίνομαι βραχνὸς Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.): Ἐγαργάρτσεν ἡ λαλία μ' ἀσ' σὸ πολλὰ τὸ τραγώδεμαν (ἐβράχνιασε ἢ φωνή μου ἀπὸ τὸ πολὺ τραγοῦδι). 7) Παράγω φλοῖσβον, ἐπὶ ρέοντος ὕδατος πολλαχ.: Γαργαρίζει τὸ νερό τῆς βρύσης.

γαργαρίζω (II) Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαργάρι.

Προσβάλλομαι ἀπὸ τὴν σιτόψαιραν: Γαργάρισε τὸ γέννημα.

γαργαρίζω (III) πολλαχ. γαργαρίζω Χίος γαργαλίζω Βιθυν. γαργαλίζου Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος. Ὁ τύπος γαργαλίζω παρήχθη κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Εἶμαι διαυγής, ἐπὶ τοῦ ὕδατος Βιθυν. Πελοπν.: Τὸ νερό γαργαρίζει ἢ γαργαλίζει Βιθυν. 2) Μαρμαίρω, ἀκτινοβολῶ, ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων πολλαχ.: Γαρ-

γαρίζει ὁ οὐρανός - τὸ φεγγάρι - τ' ἄστρα. || Αἰνιγμ.

Τὸ φίδι τρώ' τὴ θάλασσα τσ' ἢ θάλασσα τὸ φίδι
το' εἰς τοῦ φιδιοῦ τὴν τσεφαλή ὁ ἥλιος γαργαρίζει
(ἢ θρυαλλίς τοῦ λύχνου) Σάμ. 3) Ἀπαστράπτω ἐκ λευ-
κότητος Κύθηρ. Πελοπ. (Λάστ.) Χίος κ. ἄ. 4) Καίω
Θράκ. Χίος: Γαργαρίζει τὸ κάμα Χίος.

γαργάρισμα τό, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρίζω (I).

1) Τὸ νὰ κάμνη τις γαργαρισμούς σύνηθ.: Μὲ τὰ
πολλὰ γαργαρίσματα καθάρισε ὁ λαιμός μου. 2) Τὸ πρὸς
πλῆσιν τοῦ στόματος χρησιμοποιοῦμενον ὑγρὸν πολλαχ.

3) Ὁ φλοῖσβος τοῦ ρέοντος ὕδατος πολλαχ. 4) Ὁ
κρότος ὁ παραγόμενος κατὰ παιδιάν, καθ' ἣν ὀλισθαίνουν
καθήμενοι ἐπὶ σανίδος εἰς μέρος πρηνές (τοῦτο συμβαί-
νει ἐν χιονοδρομίαις ἢ παγοδρομίαις) Πόντ. (Κερασ.)

γαργαριστός (I) ἐπίθ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) Οὐδ.
γαργαριστὸ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρίζω (I).

1) Ὁ παράγων φλοῖσβον, ἐπὶ τοῦ ἀναβρύοντος ὕδα-
τος Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀῆρ ἐλαφρῶς πνέων κατάλληλος
διὰ λίχνισμα Πελοπ. (Βούρβουρ.): Εἴχαμε ἀέρα γαργα-
ριστὸ καὶ γὰρ αὐτὸ τελειώσαμε γρήγορα.

γαργαριστός (II) ἐπίθ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) κ. ἄ.
Στερελλ. (Παρνασσ.) - Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 258
γαργαλιστός Πελοπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαργαρίζω (III), παρ' ὃ καὶ γαργα-
λίζω, ὅθεν ὁ τύπος γαργαλιστός.

1) Διαυγής, ἐπὶ ὕδατος Πελοπ. Στερελλ. (Παρνασσ.):
Γαργαριστὸ βγαίρ' τοῦ νερὸ Παρνασσ. Νερὸ γαργαλιστὸ
Πελοπ. 2) Ἀμειγής, καθαρὸς Πελοπ. (Βούρβουρ.):
Τὸ 'κανε γαργαριστὸ τὸ γέννημα (τὸ καθάρισε καλὰ ἀπο-
χωρίσας ὅλας τὰς ἀχρήστους ὕλας). 3) Κρυσταλλικός,
ἀργυρόηχος, ἐπὶ φωνῆς Στερελλ. (Παρνασσ.): Γαργαριστὴ
βγαίρ' ἢ φωνή τ'. 4) Ἥχηρός, βροντώδης Γ'Επαχτίτ.
ἐνθ' ἄν.: Βρόντησε γαργαριστὴ ἢ φωνάρατον μέσα 'ς τὴ Μίνα.
Πβ. γάργαρος.

γαργαρίτσα ἢ, Πελοπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γαργάρι διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - ῖτσα.

Γαργάρι 4, ὁ ἰδ.

γαργαρολαιμοῦσα ἐπίθ. θηλ. Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαργαρολαίμης καὶ τῆς παραγωγι-
κῆς καταλ. - οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ' Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ
37 (1925) 180 κέξ.

Ἡ ἔχουσα ἀπαστράπτοντα, λευκὸν λαιμὸν (διὰ τὴν
σημασίαν πβ. γαργαρίζω (III) 3=ἀπαστράπτω ἐκ λευ-
κότητος): Ἄσμ.

Εἰς τὰ ξένα γκεζεροῦσα καὶ τοῖς ὁμορφες κοιτοῦσα,
ποιὰ ἦταν ἄσπρη, ποιὰ ἦταν ροῦσσα, ποιὰ ἦταν γαρ-
[γαρολαιμοῦσα.

γαργαρομαχῶ ἄμαρτ. γαργαρουμαχῶ Θάσσ.

Ἐκ τοῦ ὀνόματος *γαργαρομάχος ἢ ἐκ τοῦ ρ. γαρ-
γαρίζω (III) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως. - μαχῶ,
περὶ ἧς ἰδ. Γ'Χατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 251.

Λάμπω ὑπερβαλόντως, λάμπω πολὺ, συνήθως ἐπὶ τῆς
σελήνης (διὰ τὴν σημασίαν πβ. γαργαρίζω (III) 3).
Συνών. ἀστραποκοπῶ, ἀστραφτογυαλοκοπῶ, ἀστρα-
φτομαχῶ.

γαργαρομιλοῦσα ἢ, ἐπίθ. θηλ. Μακεδ. (Φλόρ.)

Ἐκ τοῦ ἄμαρτ. ρ. γαργαρομιλῶ καὶ τῆς παραγωγι-
κῆς καταλ. - οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. γαργαρολαιμοῦσα.

Ἡ ἔχουσα μεταλλικὴν καὶ καθαρὰν φωνήν: Ἄσμ.

Γεῖά σου, νεραντζομάγουλη καὶ γαργαρομιλοῦσα,
κατέβα κάτω καὶ ἄνοιξε τοῖς μαρμαρένις πόρτες,
σοῦ φέρνω χαιρετίσματα ἀπὸ τὸ μπράτιμό σου,
λουλούδισαν οἱ κλειδωνιές, χορτάρισαν οἱ στράτες.

γαργαρομμάτης ἐπίθ. ἄμαρτ. γαργαρουμμάτ'ς Στε-
ρελλ. (Παρνασσ.).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος καὶ τοῦ οὐσ. μάτι.

Ὁ ἔχων λάμποντας ὀφθαλμούς (διὰ τὴν σημασίαν πβ.
γάργαρον μάτ' ἐν λ. γάργαρος A 1 β).

γαργαρόνερος ἐπίθ. ΓΔροσίν. Θὰ βραδυάζ. 76.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γάργαρος καὶ τοῦ οὐσ. νερό.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῦ τοῦ ὕδατος ρέει διαυγής: Νεροσυρ-
μὲς γαργαρόνερες.

γάργαρος ἐπίθ. σύνηθ. γάργαρος βόρ. ἰδιώμ.
γαργαρός Καππ. (Σινασσ.) Λευκ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στε-
ρελλ. (Μεσολόγγ.) - Λεξ. Αἰν. γάργαρος Χίος γάρκα-
ρος Χίος Θηλ. γαργαρή ΝΠολίτ. Παροιμ. 4, 498.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαργάρα=πρᾶγμα κατακάθαρον ἐκκλη-
φθέντος ὡς ἐπιθέτου θηλυκοῦ γένους. Κατὰ Κορ. Ἀτ.
4, 76-7 ἡ λέξις ἐτυμολογικῶς σχετίζεται πρὸς τὸ παρ'
Ἡσυχίω «γαργαίρειν» [λάμπειν], πληθύνειν [κινεῖσθαι,
σπαίρειν].

A) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ λάμπων, παμφαής, συνήθως
ἐπὶ τῆς σελήνης Ἰων. (Κρήν.) Θήρ. Λέσβ. Μακεδ. (Σισάν.)
Χίος κ. ἄ.: Γάργαρο φεγγάρι Θήρ. Χίος Τοῦ φηγάρ' εἶνι
γάργαρον Λέσβ. β) Ἐν γένει ὁ λάμπων Στερελλ. (Παρ-
νασσ.): Γάργαρον μάτ'. Πβ. γαργαρομμάτης. 2) Λίαν
θερμὸς, καυστικὸς Χίος: Γάργαρο μεσημέρι. 3) Ἀνέ-
φελος, καθαρὸς, ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ Ἡπ.: Γάργαρος οὐρα-
νός. 4) Καθαρός, ἐπὶ χρώματος Ἡπ. - ΚΚρυστάλλ.
Ἔργα 2, 59: Γάργαρο χρώματα ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

5) Διαυγής, ἐπὶ ρέοντος ὕδατος σύνηθ.: Γάργαρο νερὸ
σύνηθ. || Παροιμ. Γιὰ τὸ διψασμένο γαργαρή εἶν' ἢ μού-
τουλη (ὅτι ὁ ἐν μεγίστῃ ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος μεταχειρί-
ζεται οἰαδήποτε μέσα ἡθικὰ ἢ ἀνῆθικα πρὸς σωτηρίαν.
μούτουλη=βόρβορος) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Καὶ μὲν λαφύνα ταπεινὴ δὲν πάει μαζί μὲ τ' ἄλλα...
καὶ ὅπ' εὖρη γάργαρο νερό, θολώνει καὶ τὸ πίνει
πολλαχ. || Ποίημ.

Καὶ μέσ' 'ς τὰ γάργαρο νερὰ καὶ μέσ' 'ς τὲς κρύες
[βρύσες

νεράιδες νὰ μᾶς νίβουνε, φιλεῖα νὰ μᾶς χορταίνουν
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 224. Συνών. γαργαριστός (II) 1.

6) Κρυστάλλινος, μετάλλινος, ἐπὶ φωνῆς πολλαχ.:
Γάργαρη φωνή. Γάργαρο γέλιο. Συνών. γαργαριστός
(II) 3.

B) Οὐσ. 1) Ἡ ἔξοχος λαμπρότης, τὸ ἄπλετον φῶς
Νάξ. κ. ἄ.: Ἐντύνονται μὲ ροῦχα ἄσπρα κάτασπρα σὰν τὰ
γάργαρο τοῦ νήλιου Νάξ. 2) Δυνατὴ θερμότης ἡλιακὴ,
καύσων ἀτμοσφαιρικὸς Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. Χίος κ. ἄ.
- Λεξ. Βλαστ. 361: Ἦταν ἀσπροφύρες ὅλες καὶ μέσ' 'ς τὸ
κάργαρο τοῦ μεσημεριοῦ ἐβαστούσανε σειρὰ Χίος Ἡρτε
μέσ' 'ς τὸ γάργαρο τοῦ ἡλίου Κρήν. 3) Μεσημβρία Χίος:
Γάργαρον σοῦ λῶ εἶν' το' ἄντ' ἂ φάωμεν (λῶ=λέγω ἐγώ,
λέγω). Συνών. μεσημέρι.